

#1 NEW YORK TIMES
bestseller
skatinis, jausnis, mylas

susan
mallery

Kai atradome
namus

Knygute.it

Susan Mallery

KAI ATRADOME NAMUS

Romanas

Versta iš: Susan Mallery, When We Found Home,
Harlequin Books Copyright © Susan Mallery, 2018
Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“
Iš anglų kalbos vertė Kristina Lukoševičė
Redagavo Indrė Viliūnaitė
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis. Visos teisės į šį
kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet
kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat
padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais
(internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar
kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip
perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Kristina Lukoševičė, vertimas iš anglų kalbos,
2019
© Ana Gorbatova, knygos viršelio dizainas, 2019
© gettyimages.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2019
ISBN 978-609-03-1109-7

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

Visada tvirtai tikėjau, kad mes negalime pasirinkti šeimos, kurioje gimstame, tačiau galime sukurti šeimą savo širdyje. Taip atsitiko ir man: sutikau nuostabių mokytojų, mylinčių draugų ir gerbėjų, kurie mane palaiko net tada, kai norisi pasiduoti. Kaip teigia senas posakis, reikia skleistis ir pražysti ten, kur ir buvaj pasodintas. Sakyčiau, kad pirmiausia reikia atrasti savo gyvenimo džiaugsmo sodą ir tik tada jame žydėti. Ši knyga skirta tiems, kurie pasirinko savo šeimą mylinčia širdimi. Tegul kiekvienas būna mylimas ir branginamas už savo nuostabų grožį.

Deleinė Holbruk žvelgė į artėjantį kostiumuotą vyriškį ir iš paskutiniųjų stengėsi nepamiršti visiems laikams atsižadėjusi vyrų su kostiumais; tiksliau tariant – atsižadėjusi visų vyrų ir daugumos kostiumų. Dabar ji – kita, naujų ir geresnių tikslų siekianti asmenybė. Kad ir kaip būtų, ji vis dar gali grožėtis puikiai pasiūtais drabužiais. Žaviomis mėlynomis akimis. Tvirtu žandikauliu ir eisena. Šis neįtikėtinai patrauklus vyras žingsniavo labai ryžtingai. Deleinė atsiduso. Štai tau ir tvirtas pažadas nebekreipti dėmesio į kostiumuotus vyrus.

Ji palaukė, kol jis prieis, ir nebeištverusi leptelėjo:

– Prabėgo šešios savaitės. Tai jau gana rimta. Gal galėčiau sužinoti, kuo jūs vardu?

Nė nenučiuokė, kaip jis reaguos. Bemaž tikėjosi, kad perlies ją lediniu žvilgsniu ir nusišyps, nes šis kostiumuotas vyras dėbsojo pribloškiamai atšiauriai. Tokį žvilgsnį ji regėjo nesyk, tik nukreiptą kitų pusėn. Vis dėlto, užuot rūščiai nuvėręs Deleinę akimis, vyriškis nusišypsavo. Ne, netiesa. Ne šiaip sau *nusišypsavo*: lėtai, seksualiai išsišiepė. Tai pataikė tie-

žiai į paširdžius, privertė suvirpėti, pasijusti kvailai ir kažin ko tikėtis.

Pandoros skrynia atsivėrė.

- Aš Malkolmas, - prašneko jis žemu, vyrišku, šiurkštoku balsu.

Deleinės nugara nuvilnijo malonus šiurpulys.

- Labas rytas, Malkolmai. Aš Deleinė, nors greičiausiai ir taip jau žinote, - ji mostelėjo į kortelę su vardu.

- Taip.

- Kaip visada?

Malkolmas užsisakė didelį puodelį deginamai karštos latės su dviguba espreso porcija. Jis kasdien atvykdavo tiksliai septintą valandą keturiasdešimt minučių, praeidavo pro žmonių pilną kavinukę vestibulyje ir patraukdavo prie specialių liftų, kuriais į aukštybes pakildavai tik su įėjus kortele ar palydėtas apsaugos darbuotojų. Vis dėlto įpusėjus rytui jis nusileisdavo išgerti latės.

Deleinė dirbo iki dešimtos ryto, tačiau jau ne sykį susizgribo besisukinėjanti darbo vietoje ilgėliau (tikra kvaiša), kad tik galėtų priimti Malkolmo užsakymą. Sumojo besielgianti paimai, tačiau, užuot suglumusi ir pareiškusi sau, kad sulaukusi dvidešimt devynerių yra perne-

yg sena pamesti galvą dėl gražuolio nepažįstamojo, tokią savo reakciją palaikė subtiliu ženklu: laikas išties gydo. Ji jau pasirengusi grįžti į normalų gyvenimą... kad ir kas jos lauktų.

- Kaip visada, - patvirtino Malkolmas ir sykiu su aukštu baltu puodeliu ištiesė daugkartinę dovanų kortelę.

Ji brūkštelėjo kortelę per kasos aparatą ir nususuko ruošti gėrimo.

Deleinės kolegė Luzija nusirišo prijuostę.

- Einu į sandėliuką produktų, - tarė. - Ar susitvarkysi viena?
- Susitvarkysiu.

Luzija mandagiai šyptelėjo Malkolmui, išėjo iš už prekystalio ir patraukė per vestibulį.

Pagaliau viena, - pamanė Deleinė ir susitvėrė nesukikenusi. Nė už ką netroško aiškinti, kodėl ją ūmai suėmė juokas.

Malkolmas įsidėjo kortelę į piniginę ir vėl nukreipė dėmesį į Deleinę.

- Jūs naujokė.

- Galima ir taip pasakyti. Dirbu čia bemaž du mėnesius.

Deleinė pripylė pieno į mažą metalinį šotėlį ir įstatė į jį garų vamzdelį. Pasigirdo pažįsta-

mas šnypštimas ir gurguliavimas. Į Malkolmo puodelį ji šliūkštelėjo keturias porcijas espreso kavos.

- Dirbate įmonėje „Alberto gardėšiai“, - Deleinė kryptelėjo smakrą puodelio link. - Šis pastatas priklauso jūsų kompanijai, o mūsų kavinukė čia nuomojasi vietą. Hm, ar tai reiškia, kad esate mano viršininkas?

Malkolmas šyptelėjo.

- Verčiau apie tai nekalbėkime.

- Kodėl ne? Spėju, jums patinka vadovauti.

- Ne visada.

- Beveik visada, - paerzino Deleinė. - Tai išduoda pernelyg gražus jūsų kostiumas.

- O jūs nusimanote apie žmones su kostiumais?

- Kadaisė buvau viena iš jų.

- Nustebinote, - vyras kilstelėjo antakį. -

Nebesate?

- Ne. Nutariau pasukti kita kryptimi, - Deleinė supylė karštą išplaktą pieną į puodelį. - Žinau, ką pamanėte, todėl atsakysiu: pati taip nusprendžiau.

Iš dalies, - mintyse pridūrė ji. Pakeisti darbą nusprendė pati. Aplinkybės, lėmusios tokį sprendimą, nuo jos nepriklausė.

- Ir kokia kryptimi pasukote? - parūpo Malkolmui.

- Ketinu tapti natūropate, - tarė ji, o pamačiusi suglumusį žvilgsnį pratęsė: - Tai yra...

- Žinau, kas yra natūralioji medicina. Taikant Vakarų medicinos ir natūraliuosius gydymo metodus, kartu pasitelkiamos ir kūno sistemų gyvybinės galios, - Malkolmas kilstelėjo lūpų kamputį. - Mano senelio namų šeimininkės dukterėčia Bastyro universitete baigė akupunktūros mokslų ar kažkokias panašias studijas. Gal ir jūs ten mokotės?

Užuomina apie namų šeimininkę samdantį senelį Deleinė nuleido negirdomis. Stebėtis nevertėtų - vien pažvelgus į Malkolmo kostiumą matyti, kad už drabužių teko pakloti didelę sumą.

- Ketinu. Stojančiuosius į universitetą priima pagal gamtos mokslų ir matematikos balus. Studijuodama verslą šiuos dalykus mokiausi žemesniu lygiu, todėl grįžau į koledžą - išklaususiu išlyginamąjį kursą, - ji pakraipė galvą. - Senokai nesėdėjau auditorijoje ir nesimokiau. Mano smegenys nėraž nesidžiaugia ir vis dar sunkiai susidoroja su visu tuo.

Vyras gurkštelėjo kavos.

- Nuo kokių paskaitų pradėjote?
- Nuo biologijos ir algebros.
- Malkolmas susiraukė.
- Linkiu sėkmės.
- Dėkui. Iš pradžių kiekvieną skyrį skaitydavau po tris ar keturis kartus - kol galų gale pavykdavo ką nors įsiminti. Dabar jau užtenka perskaityti d syk. Iki šiol laboratorijoje buvo įdomu. Po trijų savaitių atliksime skrodimus. Šiurpstu apie tai pagalvojusi.
- Kraujo veikiausiai neišvysite. Kad ir kokį objektą pasirinksite, jis jau senokai bus nebegyvas.
- Vis tiek. Peiliai, pjaustymas, organai, - Deleinė sudrebėjo.
- Mėlynose akyse sušvito linksmos kibirkštelės.
- Ar dabar tinkamas metas jums priminti, kad ketinate tapti gydytoja?
- Taip, suprantu ironiją. Stengiuosi apie tai negalvoti, bet suprantu, ką norite pasakyti.
- Jie pažvelgė vienas į kitą. *Kažkas* jos viduje virptelėjo. Ko gero, įtampa, gal nuojauta. Kad ir kaip būtų, Deleinė džiaugėsi, kad yra gyva, gana sveika ir gyvena toliau. Pasaulis nesiliovė sukęsis ir traukė ją kartu.

Turiu grįžti į darbą, – tarė Malkolmas.

Deleinė vylėsi išgirdusi jo balse nenoro gaidelę. Nors ir nebuvo tuo tikra, tokia mintis paglostė širdį.

– Ir aš, – ji dirstelėjo į laikrodį. – Kitaip tariant, reikia traukti namo ir kelias valandas prieš paskaitas pasimokyti. Gražios likusios dienos, Malkolmai.

– Ir jums, Deleine.

Akimirką stabtelėjęs Malkolmas pasuko prie liftų. Deleinė žvelgė vyrui įkandin ir leido sau pasvajoti, kad štai jis ims ir apsisukęs pakvies ją kartu papietauti. Arba pavakarieniauti. Taip, pavakarieniauti jo jachtoje. O gal juodu sraigtasparniu nuskris į kokią gražią vietelę, nors ji nelabai nutuokė, kur galima nuskristi iš Siatlo. Į Portlandą? Vankuverį. Ak, į kokią nors kitą šalį!

Kad ir kaip būtų, jis pakvies ją vakarienės, o tada... Deleinė išplovė pieno ašotėlį, apsižvalgė, ar Luzijai ir kitos pamainos merginoms palieka tinkamai sutvarkytą darbo vietą, ir nusijuokė. Ką gi juodu su Malkolmu veiktų? Vakarieniautų? Bučiuotųsi? Įsimylėtų?

Kažin. Jie neturi nieko bendra. Galbūt kadaise, kai ji sparčiai kilo karjeros laiptais finansų

kyriuje... Tik anuoomet ji ketino tekėti už Timo. Malkolmo nė nebūtų pastebėjusi.

- Kas buvo - pražuvo, - pasakė sau ir nusitraukė prijuostę.

Deleinė turėjo ateities planų, vilčių ir svajonių. Ne taip ją įsivaizdavo, tačiau po visko, ką patyrė, jautėsi einanti teisingu keliu. Ji išmoks gydyti kitus ir, jei pavyks, galbūt pasveiks pati.

Kompanijos „Alberto gardėsiai“ biuras užėmė tris viršutinius dvidešimties aukštų pastato aukštus. Likusią pastato dalį kompanija išnuomojo odontologui, trimis teisininkų firmoms ir „Amazon“ bendrovei. Ši įsikūrė per šešis aukštus. Ten kiaurą naktį plušo tik tarpusavyje bendraujantys darbuotojai. Malkolmas Karlesas vylėsi, kad jie kuria bepilotes skraidykles, pasižyminčias dirbtiniu intelektu. Jis mėgo mokslinės fantastikos filmus. Mielai būtų išvydęs tas fantazijas tikrovėje. O gal ir ne, mažtė jis kildamas į paskutinį pastato aukštą. Nesinorėtų patekti į įtūžusio drono šuvių krušą.

Malkolmas žengė iš lifto. Pats darbo dienos įkarštis, visur pilna žmonių - jie vaikšto koridoriais, rengia susitikimus, kabinetuose kalba

telefonu. „Alberto gardėsiai“ gyvybinga tarpautinė, milijardų dolerių vertės kompanija.

Nors bendrovė visada klestėjo, dar prieš keletis metus ji buvo gerokai mažesnė. Malkolmas ėmė čia dirbti vos baigęs koledžą. Buvo nusiteikęs išplėsti įmonę ir troško, kad jo senelis – Albertas iš „Alberto gardėsių“ – juo didžiutųsi. Prieš dvejus metus Malkolmo misija įgijo ypatingą prasmę. Prisiimtų įsipareigojimų atsisakyti jis nebegalėtų.

Praėjęs savo paties kabinetą, Malkolmas pasuko pas vyriausiąjį finansininką. Santjagas Trejas prisijungė prie „Alberto gardėsių“ komandos prieš aštuoniolika mėnesių – Malkolmas persiviliojo jį iš klestinčio rizikos draudimo fondo. Kartu jie – nugalimi.

Malkolmas pasisveikindamas linktelėjo prie pravirų durų budinčiai Santjago padėjėjai, žengė į didelį kaminį kabinetą ir ten atsisėdė. Santjagas kalbėjo telefonu. Išvydęs Malkolmą jis nusišypsojo ir greitai užbaigė pokalbį.

– Ketvirtinėse ataskaitose iš rytinės pakrantės privelta klaidų, – žvaliai pranešė Santjagas. – Mūsų draugai buhalteriai subruzdę. Paaiškinau jiems, ką kompanijoje manome apie dukart ant to paties grėblio užlipusius. Taip daugiau nenu tiks, – vyras nutilo. – Kas?

Malkolmas atplėšė žvilgsnį nuo bekraštės Siatlo panoramos ir Pjudžeto sąsiaurio.

- Ką turi galvoje? - pažvelgė į draugą.

- Kažkas nutiko. Tu atrodai... - Santjagas su-raukė kaktą tarsi mėgindamas susigaudyti. - Kitaip. Kas yra? Ar radai naują trumų aliejaus tiekėją?

- Nieko nenutiko, - atsakė Malkolmas ir kils-telėjo puodelį. - Tiesiog ėjau kavos.

- Ir?

- Ir nieko.

Pasišnekučiavo su patrauklia moterimi ne apie verslą. Toks jo elgesys šiomis dienomis pasirodytų gana keistas, tačiau vargu ar verta į tai kreipti dėmesį.

Ką gi, gal šiek tiek ir verta, tačiau apie tai jis tikrai nediskutuos su Santjagu.

Jo draugas - ne iš tų, kurie ilgai kremtasi. Jei moteris kada nors sudaužytų Santjagui širdį - o tai menkai tikėtina, žinant, kiek moterų yra buvę jo gyvenime, - jis paprasčiausiai susiras-tų kitą, protingesnę, o gal ir gražią, ir protin-ğą, ir abu laimingai gyventų. Malkolmas pasi-rinko kitokį būdą ištvirti buvusios sužadėtinės išdavystę - pasinėrė į darbą....